

SZTOJCSEV SZVETOSZLÁV

Szerecsenmosoda

Hőhullámok hátán szárnyal a repedező lét.

A büntudatmag szüntelenül lelkeket robbantgat, olthatatlan tűzforrásokot szül.
Az elapadhatatlan energia holt szavakat vet és észmaradványokat arat a hőzuhatagban.

A hősmondák lassan elhalnak már, a repedéseken szétfolyik a lét... van itt valaki?

Génebész-sugallatokat áraszt a sebzett lelkiismeret, gyóntatószékhez láncolja magát a gondolkodó lény... csókold meg a földet, utas, és bűneiddel s vérző ujjaiddal itasd meg a repedező űrt.

Lear, a bolond

LEAR: *Te bolondnak hívsz engem, fiú?*

BOLOND: *Minden egyéb címeidet elajándékoztad, az veled született.*

A valaha rettegett (és igazságos) királyok szörnyű tévedések folytán olykor megfosztatnak a koronától, s a leari útra kényszerülnek. A hízelgő nyáj elárulja a királyt, kegyetlen bosszút áll a már fogatlan oroszlánon, köddévész a népes múlt, és csak egyvalaki tart ki a néhai nagyság mellett – a bolond.

A leari úton két bolond.

Az úton túl a kíméletes időtlenség, ahol az egyiket megkoronázzák és királyt adnak hozzá, hogy meg ne őrjítsa a magány, a szegénység, az emlék.

A bárd

Kísértetiesen csöndesek az éjszakák és eseménytelenül feszültek a nappalok. Feledésrétegek ülepsznek rá a múltra, a súlyosan terhes mozdulatlanság-vákuumban csak régi bűnök árnyai keringenek nesztelenül. Néhanapján résnyire kinyílik az egyetlen ablak, a szobába behatol egy-egy jelentőredék, porlepte észfoszlányok szabadulnak ki a múltból, szipákol a tér, és egyre vastkosabb a vissza-visszatérő állókép. A csupasz falon fejmagasságban egy szögre kiakasztott, vörösen fénylő, súlyosan lógó bárd. Réges-rég kiszáradt a folyó, az éltető, nyomokat eltüntető víz, szomjúhozik a hideg acél... él az acél, nem éri utol az enyészet.

Jelenség madáréknál

A galambok viselkedésének három változatát figyelte meg töprengő utazásai során a vándor:

Északi nyár, barátságos és elképesztően tiszta skandináv kisváros. A piac melletti téren a padokon pihenő emberek és az éhes madarak békességben elférnek egymás mellett. Egyik lábát a másikra téve ül a vándor, kenyeret majszol, egy galamb a lába alól is szedegeti a morzsákat. Centiméterekre a halál.

Egy másik tájon – valahol Közép-Európában – már bátortalanabbak a madarak. A vándor morzsákat szór, a galamb tartózkodóan figyel a tisztaság távolságából. Az ember kissé odébbáll, a madár azon nyomban felszedegeti a kenyérdarabkákat.

Valahol délen jár a vándor; a madarak messzire elkerülik az embert.

Ne bánts a madarat, bármerre is jársz! A fénix feltámad poraiból, és eledelért esdekel...